

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ
ОДЕЉЕЊЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
Посл.бр. К-По₂ 10/2014

ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА

Са објављивања пресуде од 14.04.2015. године

**Транскрипт аудио записа са објављивања пресуде
од 14.04.2015.године**

Председник већа:

Само да констатујемо да објављивању пресуде присуствују:

- Заменик тужиоца за ратне злочине Душан Кнежевић,
- Пуномоћник оштећених адв. Гордана Андрејевић,
- Опт. Миодраг Живковић, и
- бранилац оптуженог адв. Драган Палибрк.

Устаните молим вас.

Након већања и гласања, веће је једногласно донело, а председник већа јавно објављује:

У ИМЕ НАРОДА

ПРЕСУДУ

На основу члана 423 став 1 тачка 2 ЗКП

Опт. Живковић Миодраг, са личним подацима као у списима,

ОСЛОБАЂА СЕ ОД ОПТУЖБЕ

Да је:

дана 14.06.1992. године у вечерњим часовима у Бијељини, у Босни и Херцеговини (БиХ), као припадник добровољачке јединице при српским оружаним формацијама, кршећи правила међународног права за време оружаног сукоба који је тада постојао на простору Босне и Херцеговине, а није имао карактер међународног сукоба, између наоружаних формација српског, хрватског и муслиманског народа који је живео у Босни и Херцеговини, противно члану 3 став 1 тачка 1а и 1ц IV Женевске конвенције о заштити грађанских лица за време рата од 12.08.1949. године, („Службени лист ФНРЈ“ бр.24/50), и члана 4 став 1 и став 2 тачка А и тачка Е Допунског протокола уз Женевску конвенцију о заштити жртава немеђународних оружаних сукоба (Протокол II) од 12.08.1949. године („Службени лист СФРЈ“ бр.16/78 - Међународни уговори), према цивилним лицима која не учествују у непријатељствима, а у односу на

које се мора поступати у свакој прилици човечно, без икакве неповољне дискриминације засноване на етничкој или верској припадности, насилно поступао, вршио силовања и примењивао нарочито увредљиве и понижавајуће поступке којима се вређа лично достојанство,

па је тако:

након што је њему и припадницима добровољачке јединице Драгану Јовићу, Зорану Ђурђевићу и Алену Ристићу (против којих је поступак правноснажно окончан), у разговору у кафићу „Треф“, мештанин Данило Спасојевић (против кога се поступак одвојено води у БиХ), рекао да у граду живи муслимански екстремиста А. Р., да набавља оружје за Муслимане и да у својој кући има оружја, сви заједно постигли договор да оду до његове куће [REDACTED] у, [REDACTED], до које су се довели путничким возилом марке „Застава 128“, где им је Данило Спасојевић показао кућу А. Р., након чега су наоружани ватреним оружјем и униформисани, сем Данила Спасојевића који је био у цивилној одећи, ушли у кућу тражећи оружје од А. Р., па кад им је исто предато извршили претрес куће, одузели новац и накит, да би потом уз претњу оружја, у присуству А. Р., његове супруге Ф. и синова Н. и млдб. Х., принудили Р. ћерку Н. и снаху Х. - супругу Н., да са себе скину сву одећу, а затим у ходнику и у суседној просторији над њима наизменично вршили силовања и противприродни блуд, стављајући им своје полне органе у уста, након чега је Драган Јовић ставио цев аутоматске пушке у уста ошт. А. Р. и извршио опаљење, чиме га је лишио живота, а затим су напустили кућу, потеравши испред себе ошт. А. Н. и ошт. А. Х. кроз град голе и босе, додатно их мучећи и понижавајући на тај начин, као и А. Н. који је био обучен, да им покаже ко има возило у комшилуку, а обзиром да се њихово возило претходно заглавило у каналу поред пута и да није могло да се покрене, па стигавши до куће Т. Д. у улици [REDACTED], ушли у кућу и од исте одузели новац, накит, кључеве од возила и возило марке „Југо 55“, којим су се удаљили са лица места, водећи са собом ошт. А. Н. и ошт. А. Х., успут оставивши Спасојевић Данила у граду, након чега су наставили пут ка Брчком, да би доласком у место звано „Љељенча“, Општина Бијељина, зауставили возило и испред возила поново наизменично вршили њихово силовање и противприродни блуд, стављајући им своје полне органе у уста и у анус (чмар), да би их потом, голе и босе оставили на путу и удаљили се са лица места,

-чиме би извршио кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 Кривичног закона Савезне Републике Југославије у саизвршилаштву у вези члана 22 истог Закона.

На основу члана 265 став 1 ЗКП трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава суда.

На основу члана 258 став 3 ЗКП-а, оштећени се за остваривање имовинско-правног захтева упућују на парницу.

На основу члана 209 став 2 ЗКП-а, веће доноси

РЕШЕЊЕ

УКИДА СЕ мера забране напуштања стана уз примену електронског надзора, која је опт. Живковић Миодрагу одређена решењем Вишег суда у Београду – Одељење за ратне злочине К.По2 10/14 од 13.02.2015. године.

Странке могу изјавити жалбу Апелационом суду, а преко овога суда, у року од 15 дана од дана достављања писменог отправка пресуде.

Седите.

Укратко ћу изнети разлоге доношења овакве пресуде:

Наиме, због овог догађаја који се десио у Бијелини, дана 14.06.1992. године правноснажно су и осуђени Јовић Драган, Зоран Ђурђевић и Ален Ристић, а осуђен је и Данило Спасојевић пресудом Окружног суда у Бијелини, док је у односу на оптуженог Живковић Миодрага поступак био раздвојен због бекства.

Наиме, они су сви заједно, након што је Данило Спасојевић рекао да у граду живи муслимански екстремиста Р. А., да набавља оружје за Муслимане, и да у својој кући има оружје, отишли до његове куће. Данило Спасојевић им је показао кућу, они су ушли у кућу тражећи оружје А. Р., па када им је оружје предато извршили су претрес куће, одузели новац уз претњу оружја у присуству А. Р. и његове супруге Ф. и синова Н. и мал. Х., принудили Р. кћерку Н. и снају Х. супругу Н., да са себе скину сву одећу, а затим наизменично вршили силовање и противприродни блуд, након чега је Јовић Драган ставио цев аутоматске пушке у уста А. Р. извршио опаљење, чиме га је лишио живота, а затим су напустили кућу, повели Н. и Х. кроз град голе и босе, додатно их понижавајући, као и А. Н. да им покаже ко има возило у комшилуку, па стигавши до куће Т. Д., ушли у кућу и од исте одузели новац, возило „Југо 55“ којим су се удаљили са лица места, возећи са собом Н. и Х., успут оставивши Спасојевић Данила у граду, након чега су наставили пут ка Брчком, зауставили возило, и поново наизменично вршили њихово силовање и противприродни блуд, након чега су оштећене оставили на путу и удаљили се са лица места. Сви су осуђени због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва. У то време оптужени Живковић Миодраг био је у бекству и поступак је у односу на њега био раздвојен.

Неспорно је да се овај догађај десио за време унутрашњег оружаног сукоба у Босни и Херцеговини, која је била саставни део тадашње СФРЈ између наоружаних формација српског, хрватског и муслиманског народа. Неспорно је да је критичном приликом Живковић Миодраг био припадник добровољачке јединице при српским оружаним снагама, те да је критичном приликом био присутан у кући А. Р. заједно са Јовићем, Ђурђевићем, Ристићем и Спасојевићем. Оптужени Живковић Миодраг негира извршење кривичног дела и у својој одбрани истиче да није вршио силовања нити противприродни блуд над оштећенима А. Н. и А. Х., да у томе није учествовао, већ је само посматрао догађања. Н. и Х. силоване су и у кући и код аутомобила, крај пута на излазу из Бијелине, а те радње предузете су од стране Јовића, Ђурђевића и Ристића који су критичном приликом били у униформама, док је он био обучен у белу тренерку, с обзиром на то да му се униформа поцепала након неке раније акције. Није носио ништа од наоружања.

нити наводе да је било које лице које је предузело неку од радњи било у тренерци, то се изводи несумњив закључак да су управо униформисана лица Јовић, Турђевић и Ристић предузели радње силовања и противприродног блуда, над оштећенима Н [REDACTED] и Х [REDACTED], а у односу на окр. Миодрага Живковића суд није био у могућности да у односу на недозвољене кривично правне радње изведе такав несумњив закључак.

Суд је поверовао одбрани опт. Миодрага Живковића да је критичном приликом био у тренерци, јер је из исказа сведока Д [REDACTED] С [REDACTED] који је био инспектор у СЈБ у Бијељини када су сва лица лишена слободе, утврђено да је једно лице био мештанин – цивил Данило Спасојевић, једно лице је било у тренерци, а остали у шареним маскирним униформама. Двојица су имала браду, а било је једно лице коју су ословаљавали „капетан“. Чињеница да је једно лице имало тренерку, док су остали били у маскирним униформама потврђено је и исказом сведока Д [REDACTED] Л [REDACTED] који је такође критичном приликом био инспектор у СЈБ у Бијељини и вршио саслушање управо овде оптуженог Миодрага Живковића.

Када се сви ови изнети докази доведу у везу са одбраном овде оптуженог Живковић Миодрага, који је тврдио да је критичном приликом био у тренерци, те нарочито имајући у виду да га нико од оштећених није препознао на фотографијама нити ближе описао, то суд налази да није на несумњив и поуздан начин доказано да је оптужени Живковић Миодраг извршио радње које су му оптужницом стављене на терет, па је применом правила „In dubio pro reo“, односно обавезом суда да у сумњи донесе одлуку у корист окривљеног, и донео ослобађајућу пресуду. Субјективно убеђење суда није довољно да би се донела осуђујућа пресуда, јер суд заснива пресуду само на доказима који су изведени на главном претресу, тако да је оптужени можда и учинио кривично дело, али за то у конкретном случају нема доказа.

Против ове пресуде дозвољена је жалба у року од 15 дана од дана пријема писменог отправака пресуде Апелационом суду у Београду, а преко овог суда.

Довршено.

Заменик тужиоца: Председнице.

Председник већа: Изволите.

Заменик тужиоца: Користећи се правом из члана 432 ЗКП-а ја Вам се обраћам ради продужења рока за улагање жалбе на првостепену пресуду.

Председник већа:

Заменик тужиоца за ратне злочине Душан Кнежевић након објављивања пресуде тражи рок, односно продужење рока за жалбу у смислу члана 432 став 2 ЗКП-а.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

дозвољава се и продужава рок за израду жалбе у смислу цитиране законске одредбе.

Суд је анализом свих ових изведених доказа, како појединачно, тако и у међусобној повезаности, као и наводима одбране опт. Живковић Миодрага, нашао да нема доказа да је опт. Живковић Миодраг предузео радњу силовања, која је једна од алтернативно предвиђених радњи кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ.

А ово из следећих разлога:

Оштећене Н. и Х., које су неспорно брутално силоване и над којима је вршен противприродни блуд, током поступка нису могле да идентификују лица која су их силовала и да за сваког понаособ опишу коју конкретно радњу је свако од њих предузео. Оштећена Н., када је говорила о наизменичном силовању и противприродном блуду у кући, континуирано је говорила о четири или пет лица, униформисаних лица која су ушла у њихову кућу и о њима је говорила само као о лицима која су била присутна, не конкретизујући ниједну радњу коју је сваки од њих предузео, док оштећена Х. није могла ни да се изјасни да ли су ова лица била у униформи или не.

А. Н. је навела „не могу се сетити колико ме је лица силовало, само знам да су се мењали“. Били су у униформама. Не може одредити колико је силовало њу и Х. док су биле у соби, не зна да ли су сви учествовали у силовању поред возила. Након поновног испитивања Н. је навела чак да је један имао црну маску са прорезима за очи и колико се сећа није био у униформи. Х. наводи да је била група од четири – пет лица и мисли да су се сви измењали.

Пажљиво ценећи исказе оштећене Н. и Х. у делу у којем наводе да су их наизменично силовали и у кући и поред возила, да мисле да су сви у томе учествовали, те доводећи у везу са исказом сведока П. М., који у вези догађаја има посредна сазнања, и који је навео да колико се сећа, Н. и Х. су му том приликом рекле да су их силовали сви који су били у возилу, закључак суда је да није на несумњив начин утврђено да је управо овде опт. Живковић Миодраг извршио силовање и противприродни блуд над Н. и Х., а несумњиво је утврђено да су их силовали управо правноснажно осуђени Јовић Драган, Ђурђевић Зоран и Ристић Ален.

Ово стога што се детаљном анализом исказа оштећене Низаме може утврдити да искључиво говори о униформисаним лицима, који су били, како она каже груби и зли, почели су да их силују и у тим тренуцима видела је своју смрт, те повезујући овакав исказ оштећене Н. са чињеницом да је на фотографијама препознала Јовића као лице које је том приликом имало браду, затим Алена Ристића, као и да је приликом спровођења истражне радње препознавања, препознала Ђурђевић Зорана, те да је оштећени Х. А. препознао Ристић Алена као лице које је критичном приликом било присутно и било је млађе са минђушом на увету, а и Јовића Драгана је препознао, као и да је оштећена Ф. А. на фотографијама препознала Јовић Драгана као лице које је лишило живота њеног супруга, те да је опт. Н. А., такође препознао Драгана Јовића којег описује као лице са брадом ког су ословљавали са „капетан“, који је био најстарији међу њима и видео је да силује његову супругу Х., те да је видео да његову сестру Н. у собу одводи такође лице у униформи, а да оптуженог Миодрага Живковића нико од оштећених не препознаје, нити у довољној мери описује као лице које је критичном приликом предузело било коју од недозвољених радњи,

Довршено.

Записничар

Председник већа-судија